

Nova evangelizacija, naloga laikov

Kako bi bilo, če bi v tem letu vere, vsak slovenski katoličan približal enega prijatelja k Cerkvi? ...

11. Nov. 2012

Te dni se veliko govori o veri in o novi evangelizaciji, h kateri nas kliče papež. Vsi katoličani se pripravljamo na to nalogo, ki sestoji v tem, da bi Jezusa Kristusa, ki je v mnogih slojih družbe zasenčen, ljudje znova spoznali in ljubili. Pravzaprav je mrk Boga ali Kristusa v sodobni družbi le

mrk kristjanov, kot moških in žensk, ki zvesto hodijo za Jezusom, so veseli, da so kristjani, in imajo zdravo željo, da ga spoznajo, mu svobodno sledijo in so v stiku z njim.

Šestega oktobra mineva deset let od kanonizacije svetega Jožefmarija, ki je vedno vztrajal, da se v Opus Dei daje velik pomen pobudi in spontanosti vsakega vernika Dela: “Poglaviten in temeljni pomen dajemo apostolski spontanosti posameznika, njegovi svobodni in odgovorni pobudi, ki jo usmerja in vodi Sveti Duh, ne pa organizacijskim strukturam, ukazom in taktikam, ki bi bile naložene od zgoraj. Vsakdo deluje z apostolsko spontanostjo v popolni osebni svobodi in samostojno oblikuje lastno vest ter skuša tako doseči krščansko popolnost in krščansko pričevati v svojem okolju s posvečevanjem svojega umskega ali ročnega poklicnega dela.”

“Vsa dejavnost Opus Dei,” je dejal, “je usmerjena v zagotavljanje duhovnega spremljanja njegovih vernikov ter v duhovno, versko-doktrinalno in splošnočloveško izobraževanje, potrebno za njihovo življenje pobožnosti. Potem pa: skok v vodo! To pomeni: naj grejo kristjani posvečevat vse človeške poti!”

Naš čas je bil poimenovan “doba laikov”. Toda uspeh “dobe laikov”, ko bo res prišlo do tega, se ne bo meril po številu laikov, ki so vključeni v cerkvene službe. Meril se bo po udeležbi pri zakramentih in apostolski gorečnosti navadnih, običajnih kristjanov.

Ko drugi vatikanski koncil govori o vlogi laikov, se ne zadržuje preveč pri navajanju tega, kaj morajo laiki, moški in ženske, delati ZNOTRAJ Cerkve; mnogo več govori o tem, kaj morajo laiki delati V SVETU. Koncil vztraja pri dveh vidikih: iskanje

svetosti in širjenje Božjega kraljestva na zemlji s pomočjo družine, prijateljstva, dela, študija ... skratka z apostolatom.

Poslanstvo laikov ni zgolj "pomoč duhovščini", temveč je v tem, da je na primer njihovo vsakdanje delo lahko kraj, kjer veren kristjan sreča svojega bližnjega, kjer mu v vsej preprostosti zaradi prijateljstva in osebnega odnosa poskuša sporočiti nekaj o luči Kristusovega nauka, kjer mu pomaga najti pot, ki pelje k Bogu, kjer ni slišati pridige duhovnika temveč prijateljev glas, ki ponuja roko svojemu prijatelju in mu vztrajno pomaga pri približevanju k veri.

Pomen prijateljstva

Vrednost prijateljstva je značilnost splošne kulture in je prisotna pri velikih filozofih in pisateljih. Danes ravno tako velja tak pogled na prijateljstvo. To izraža tudi Tolkien:

ko se v Gospodarju prstanov bratovščina nameni v kraj, kjer bi morali uničiti prstan, morajo vstopiti v deželo Morija, katere obzidje ima vrata, ki jih ni mogoče videti niti odpreti, če ni izgovorjena ključna beseda. Ko pridejo do obzidja čarovnik Gandalf položi svoje roke nanj in postopoma zagledajo besede, zapisane v starem jeziku: “Reci prijatelj in vstopi”, kar pomeni: vrata se odpro, če izgovoriš besedo “prijatelj”.

Vloga, ki jo pri spreobrnjenju, pri vrnitvi v Cerkev igrajo prijatelji, je zelo pomembna. Na prvem mestu z zgledom: oseba na dobrem glasu, s strokovnim ugledom, s smislom za humor, potrpežljiva, zvesta in iskrena je človeško bolj privlačna in ima več možnosti vplivati na svoje prijatelje, kot pa nekdo, ki nima ugleda, ki je žalosten, nestrpen ... (bralec sam lahko dokonča ta stavek).

To ne pomeni misliti, da so naše besede ali naša dejanja tista, ki bodo pripeljala naše prijatelje k Jezusu. Mi lahko sicer pomagamo, da se “začne krogla kotaliti”, če se tako izrazimo, in da jo ohranjamo v pravilnem položaju, vendar je Bog tisti, ki spreobrača duše s svojo milostjo.

Še več: apostolat prijateljstva, kot ga je imenoval sveti Jožefmarija, mora spremljati molitev in mrtvičenje za prijatelja, konkretne molitve in konkretna dejanja mrtvičenja, darovana v ta namen: dobro izvršeno in dokončano delo, kar najbolj popolno opravljanje naših družinskih in družbenih obveznosti itd.

Kadar je sveti Jožefmarija govoril o prijateljstvu, ni imel v mislih bolj ali manj površinskega odnosa z ljudmi; zanj je prijateljstvo pomenilo globoko zavzetost, sposobnost žrtvovati se za prijatelja.

V stotinah pisem, ki jih je napisal, lahko ugotovimo, kaj je zanj pomenilo prijateljstvo. Na primer, ko je v tridesetih letih odprl prvi študentski dom v Madridu, je mogoče opaziti, da ga študentje nenehno prosijo za usluge, še posebej poleti. Tisti, ki so živeli daleč od Madrida so mu pisali: "Hvaležen bom, če bi lahko priskrbeli zapiske za tisti predmet, ki jih prodajajo tam in tam ..." "Lepo bi prosil, g. Jožefmarija, če bi lahko šli na pravno fakulteto in se pozanimali, katero oceno sem dobil pri civilnem pravu." ... Sveti Jožefmarija je opravljal vse te usluge, za katere so ga prosili, dal se je vsem na razpolago, bil je resnični prijatelj, nikogar ni izključeval ... Razumel je, da biti prijatelj pomeni pomagati vedno in da pomagati samo včasih pomeni ne biti prijatelj.

Častitljivi Álvaro del Portillo, prvi naslednik svetega Jožefmarija na čelu Opus Dei, je ob neki priložnosti

dejal študentu iz Bologne, ki se je pritoževal, da je v njegovem mestu zelo težko približati prijatelje k Bogu: “Apostolat Opus Dei temelji na prijateljstvu. Ko je med dvema osebama prijateljstvo, pridemo do osebnih razgovorov, kajti vsi potrebujemo to, da nekomu spregovorimo o našem veselju in o naših tegobah. S kom se govori o teh stvareh, če ne s prijatelji?”

Potreba po izobraževanju

Kljub temu za mnoge kristjane prijateljstvo predstavlja le še umetno vez, ki včasih temelji na nečem tako šibkem kot je skupno zanimanje za šport, za avtomobile ali pivo. Nasprotno pa je pravo prijateljstvo globoka in trajna vez, ki dospe do prijateljevega srca. Seveda tako prijateljstvo v naši družbi ni zelo običajno.

Katoličani imamo srečo, da smo katoličani. Vemo, kaj to pomeni.

Pomeni sprejeti vero in postati učenec Jezusa Kristusa, biti sposoben pomagati bližjemu, da se odzove na božjo milost in se odloči izpolnjevati njegovo voljo. Še več, je odgovornost, resna obveznost vsakega člana Cerkve, tudi in še zlasti za laike.

Dobro usposobljen katoličan, ki resno živi svojo vero, je pripravljen postati apostol. Biti apostol in izvajati apostolat zahteva vedno večjo rast v milosti in v izobraževanju. Kot je dejal kardinal Ruini, ko je bil generalni vikar rimske škofije, na konferenci v počastitev stoletnice rojstva svetega Jožefmarija: "Ni dovolj, da so laiki v svetu in je njihovo življenje prepleteno s stvarnim svetom. Za opravljanje posebne naloge je treba z božjo milostjo osvetliti to stvarnost, ki jo živijo. Za to potrebujejo globoko in specifično izobrazbo, kakršno nudi Opus Dei."

Čas za začetek je zdaj in kraj za začetek je točno tu, kjer smo: v družini, v sosesčini, v šoli, v službi, na smučišču, v bazenu, z ljudmi, ki jih srečamo na krajih, ki jih obiskujemo: sorodniki, sosedje, sodelavci profesorji, sošolci ...

Stvari se lahko znatno spremenijo, če ne prepustimo dela za apostolat samo rokam duhovnikov in redovnikov. Ne nazadnje je v Cerkvi laikov več kot 99%.

Svetemu Jožefmariju je bilo zelo všeč neko geslo, ki ga je uporabil tudi pri oznanjevanju; prebral ga je nekega dne na plakatu italijanske komunistične partije, ki je v šestdesetih letih izvajala kampanjo za pridobivanje novih članov: "Obnovi svojo izkaznico in pripelji še enega tovariša." Kako bi bilo, če bi v tem letu vere, vsak slovenski katoličan približal enega prijatelja k Cerkvi? ...

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/nova-evangelizacija-naloga-
laikov/](https://opusdei.org/sl-si/article/nova-evangelizacija-naloga-laikov/) (20. Apr. 2025)